

Володимир Маяковський
Товаришеві Нетте — пароплаву і людині

Перекладач: Микола Бажан

Я здригнувсь не даром.
Не бриднє примари.
В порт,
жаркіш,
як літо вогнеметне,
розгортався
і входив товариш
"Теодор Нетте1".
Це — він.
Я впізнав його вмиць.
Рятувальні круги, як блюдця окулярів.
— Здрастуй, Нетте!
Я радий, що ти продовжив жити
життям димучих труб,
гаків
і углегарів.
Ну, підходь сюди!
Тобі не мілко?
Від Батума,
певне,
наробився вкрай...
Пам'ятаєш, Нетте,-
ще як був ти чоловіком,
вдвох у дипкупе
ми розпивали чай.
Ти барився.
Вже хропіли сонні.
Зір
втопивши

в клейма сургучів,
говорив всю ніч
про Ромку Якобсона²
і, спітнівши,
смішно вірша вчив.
Засинав під ранок.
Палець
до курка приник.
Суньтесь,
як охота припекла вам!
Чи гадав я,
що десь за рік
стрінуся
з тобою —
з пароплавом?
За кормою місячище.
Ну і здорово!
Лежить,
переділивши про?стори яскраві,
Наче навік
за собою
з битви коридорної
тягнеш слід героя,
світлий і кривавий.
Комунізму з книжки
часом кинуть слово:
"Можна
всякі речі
в книжці намолоть!"
А таке от —
"байку" оживить
раптово,
явить
комунізму
і єство, і плоть.

Ми живем,
поєднані
в залізній клятві.
Хоч на смерть
за неї
в куль сталевій зливі:
це —
щоб у світі
без Росій,
без Латвій
жить в єдиному людському колективі.
Не водиці,
а крові
чуємо в тілі тиск.
Крізь револьверний брех
наша путь лягла,
щоб нам,
помираючи,
втілитись
в пароплави,
в рядки
і в інші довгі діла.
Прагну жить і жить,
крізь роки мчатися.
Та кінець кінцем —
підносить бажання мене те:
зустріти хочу
мій смертний час я
так,
як зустрів свою смерть
товариш Нетте.

1926

-----

1 Нетте Теодор — радянський дипломатичний кур'єр.
Загинув 5 лютого 1926 р. в поїзді на території Латвії,
боронячи від нападників дипломатичну пошту.

2 Якобсон Роман — вчений лінгвіст, знайомий Маяковського
і Нетте.